

нормативно-врегульованих відносин. Відповідно, формування інституційних відносин зумовлене необхідністю їх врегулювання у певній визначеній сфері. І як чітко видно із запропонованої нами системи періодизації, саме формування суспільних відносин пов'язаних із окремими інститутами притаманними інформаційному суспільству на певних етапах їх розвитку, і вказують на специфічні особливості кожного конкретного періоду.

Література.

1. Беляков К. І. Інформатизація в Україні : проблеми організаційного, правового та наукового забезпечення. [монографія] / Беляков К.І. – К.: КВІЦ, 2008. – 576 с.
2. Щербина В. Информационное общество в контексте коммунитарно-либертарной альтернативы: понятийный аспект / В. Щербина // Социология: теория, методы, маркетинг. – 2004. – №4. – С. 158–171.
3. Май Крістофер. Інформаційне суспільство. Скептичний погляд / Май Крістофер; пер. з англійської. – К. : “К.І.С.”, – 2004., – С. 4.
4. Макарова М. В. Становлення цифрової економіки постіндустріального суспільства : дис. ... доктора економічних наук : 08.02.02 / Макарова Маріана Володимирівна. – К., 2006. – 471 с.
5. Мелюхин И. С. Концепция «Информационного общества» / И. С. Мелюхин // Информационное общество, 1998. – вып. 6. – С. 20 – 22.

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕЧНОГО ДОВКІЛЛЯ ДЛЯ ЛЮДИНИ ЯК ДУХОВНО-ТІЛЕСНОЇ ЦІЛІСНОСТІ

отець Олекса Петрів

(митрофорний протоієрей УГКЦ)

Окрім матеріальної проблеми, пов'язаної з порушенням еколого-економічного принципу природокористування існує й духовна проблема, суть якої полягає в забезпеченні безпечного довкілля для людини у її цілісності.

Більшість основних законів провідних світових держав, апелюючи до Вищого духовного авторитету у тій чи іншій формі, вказують на складність природи людської сутності. Однак, тільки у рідких випадках, це береться до уваги національними законодавствами, коли мова заходить про безпечне довкілля для людини. Українські реалії не є виключенням з цього „правила“.

Преамбула Конституції України вказує на усвідомлення відповідальності перед Богом, тобто, стверджує існування Вищої духовної сили й тим самим, -особливої природи нашого ества - єдності тілесної і духовної субстанцій. Це значить, що всюди, де в законодавстві йдеться про „людину“, мова йде про тілесно-духовну сутність й все, що стосується її тіла - стосується і її душі. На жаль, безпечне довкілля для людської душі, це категорія, яку тільки починається підіймати та осмислювати у фахових дискусіях правотворців, хоча, гіркий приклад Білого Братства - один з багатьох тривожних сигналів - мав би прискорити процес позбавлення стереотипів воюючого атеїзму та усвідомити важливість цієї проблематики.

У світовій юридичній науці дедалі чіткіше окреслюється нормативно-правовий напрям відомий під назвою біоправа, або біоюриспруденції.

Зі зв'язку «природа людини - права людини» та від індивідуалізації фундаментальних прав людини випливають кілька важливих наслідків: 1) екологічні права людини належать кожній людській істоті без привілеїв чи обмежень за ознаками: статі, релігії, культури, національності, раси, соціального походження, майнового стану, політичних переконань, мовними або іншими ознаками;

2) екологічні права людини, принаймні ті, що є фундаментальними, належать кожній людській істоті протягом усього її існування: від зачаття до смерті;

3) будь-яка держава, якщо вона, не прагне зловживати владою та вдаватися до сваволі, має обов'язок визнавати та гарантувати - оскільки вони вже існують, пов'язані з існуванням кожного індивіда, - принаймні, фундаментальні екологічні права людини й не претендувати на роль їхнього «розподільника».

Протягом століть права людини, у тому числі і екологічні права людини, не раз проголошувалися чи декларувалися в тих або інших документах. Серед них заслуговують на увагу документи, що належать британській конституційній традиції; Велика хартія вольностей (Magna Charta Libertatum", 1215); Habeas Corpus Act (1679); Bill of Rights 2 (1689); Декларація американської незалежності (1787) і Декларація про права людини й громадянина (Declaration of the Rights of Man and of the Citizen), прийнята Національною асамблеєю Франції 26 серпня 1789р., рішення Стокгольмської конференції 1972 року та Декларація Ріо-1992, Орхуська конвенція та Кіотський протокол. В історії народів і націй, які прагнули справедливості та свободи, ці документи згадуються з цілком законною гордістю, хоча часто вони мали зворотний ефект як у військовому вимірі, так і в економічному чи політичному протистоянні людей і держав.

ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ПРАВОВИЙ СТАТУС ГОЛОВИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Розвадовський В.І.

(кандидат юридичних наук, доцент кафедри адміністративного, конституційного та міжнародного права, юридичного інституту Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника)

Анотація. Актуальність матеріалу, викладеного у цій статті обумовлена політико - правовим значенням статусу Голови Верховної Ради України, як «другої» особи держави в Україні, що є парламентсько-президентською республікою. Основна мета в цьому дослідженні приділяється визначення поняття правового статусу Голови Верховної Ради України. Оскільки у вітчизняній конституційно-правовій науці відсутні на сьогодні комплексні дослідження, присвячені цілісному науковому обґрунтуванню поняття правового статусу Голови Верховної Ради України.

Ключові слова: Голова Верховної Ради України, правовий статус, Верховна Рада України, повноваження, парламент, народний депутат України.

Аннотація. Актуальность материала, изложенного в этой статье обусловлена политико- правовым значением статуса Председателя Верховной Рады Украины, как «второго» лица государства в Украине, что является парламентско- президентской республикой. Основная цель в этом исследовании уделяется определению понятия правового статуса Председателя Верховной Рады Украины. Поскольку в отечественной конституционно-правовой науке отсутствуют на сегодня комплексные исследования, посвященного местному научному обоснованию понятия правового статуса Председателя Верховной Рады Украины.

Ключевые слова: Председатель Верховной Рады Украины, правовой статус, Верховна Рада Украины, полномочия, парламент, народный депутат Украины.

Summary. Relevance of the material contained in this article due to the political - legal value as Head of Verkhovna Rada of Ukraine as a "second" state officials in Ukraine, which is parliamentary-presidential republic. The main purpose of this study is the definition of the legal status of the Verkhovna Rada of Ukraine. As in the domestic constitutional